

ere 20, saa at sige, en kirkelig konstituerende Forsamling." Den rette Titel paa Lovforslaget vilde derfor være: „Forslag til Lov om Beretigelse for Foreninger af 20 Sognebaandslødere til at danne Frimenigheder". Menighedsbanielsen er givet fri i det Smaa til en Begyndelse. Men, hvad der er smaat, kan voxe, og, hvad der er spredt vidt omkring i Ost og Vest, kan samles. I Læ af Fremtidsloven vover Fremtidskirken, Frikirken til. Men er dette Lovens Indhold og Betydning, da er deri udtaalt et Princip, som er ukjendt i Danmarks Kirkeforfatning og i Strid med den. Samfundsmagten lader sig ifølge vore Kirkelove ikke saaledes udparellere; den er ikke adspredt tilstede omkring i de mange smaa Menigheder; den er samlet lagt i Kongens Haand. Kongen er Lægmand; han kan hverken prædike eller forvalte Sacramenterne. Han bliver dog ikke derfor uskikket til at være Kirkens Overhoved. Han er en Beskynder af den Augsburgske Confession. Det er i den evangeliske Kirke ikke let muligt Andet, end at Lærerstand, hvis den ellers udfylder sin Plads, og der er nogen Kraft og Dygtighed hos den, maa faae Meget at sige, men, skal det da ikke gaa med den, som det gaaer ellers i Verden, at der gjør sig noget Menneffeligt gjældende i denne dens Indflydelse, nogen Herfleshede, da maa der sættes Hindringer derfor, og det er dette, som Kirken har meent ikke at kunne gjøre lettere og bedre end derved, at den satte den hypperste Lægmand i alle Lægmands Sted i Spidsen for Styrelsen af alle kirkelige Anliggender. Vi have Frihed til indenfor den danske Stats Grændser at bekjende os til hvilken Tro vi ville; vi have Frihed til indenfor Folketirkens Grændser at bevæge os frem og tilbage, at løse Sognebaand og at slutte os til hvilken Menighed og hvilken Præst vi maatte finde os bedst tjente med; vi have indenfor vort Huses Grændser, hver især, Tilladelse til at holde Hunsandagt; men en Frihed som den, der her er os tilkænt, har hidtil ikke været os givet, og ønske vi ikke maa blive os givet. Lader os blot tænke os, hvorledes en saadan Frihed til at slutte sig sammen til kirkelige Samfund paa 20 Personer kunde anvendes i en saa stor og folketalig

Stad som Kjøbenhavn med sine Menigheder paa 20—30,000 Mennesker.

Det er en smuk og priselig Gjerning at samle Mennesker til Guds Rige, til Guds Huis, at faae dem til, ikke blot for et Øieblik at staae og høre paa en Prædiken, men til ogsaa, naar den er hørt, at holde fast ved, hvad der blev dem givet, og med hverandre indbyrdes at slutte sig sammen til en Menighed. At søle Aandens Drift til denne Gjerning, det er at drives af den samme Aand, som fordem drev Herrens Apostle ud i Verden, som bragte Paulus til, naar han prædikede omkring i store Stæder, ikke at være nøiet med, at der paa Torvene samlede Flokke af Mennesker om ham, ikke med, at Enkelte lode sig frelse, men som derimod bragte ham til at samle dem, til at forene og forbinde dem til Menigheder, til at sætte Lærere blandt dem og Forstandere over dem, saa at de kunde blive til faste Punkter og kirkelige Smaafestninger, saa at han paa en Maade kunde sige at have sikket sig en Retraitelinie, om han skulde blive drevet tilbage paa sine store kristelige Erobringstog. Den kristelige Mission er en stjern og priselig Gjerning, som fortjener at understøttes og at forfættes overalt, hvor Christendommen mødes med Hedenskabet, som eengang er dødsdømt og maa vige sin Plads. Men Gæt er Missionen, den hvide Mission, naar den sender sine Tjenere ud i Hedningsland, Gæt er den derimod, naar den fortsætter sin Gjerning i et kristeligt Land, i et Land med kristelige Institutioner og Samfundsorden, med Lærere og Menigheder. Den kan vel ikke ganske forbydes og tvinges tilbage; vi kunne ikke formene Mormoner eller Baptister at drage omkring og gjøre Profelyter, vi kunne ikke formene Katholiker at bygge Kirker her, vi kunne ikke fortænke begavede og dygtige Prædikanter af vor Confession i, at de finde Tilfredsstillelse ved at samle Tilhørere om sig i saadan Mængde, at det kan kjendes i Nabo-kirkerens Tomhed. Men, for at en saadan hvide Mission skal bære god Frugt, maa den lade sig begrænse af tvende Hensyn. Først sommer det sig, som blandt enkelte Christne, saaledes ogsaa, hvor Menighed skal omgaaes med